

Na poparcie swoich żądań skarżąca podnosi liczne zarzuty:

Po pierwsze, Sekretariat Generalny Komisji popełnił oczywisty błąd w ocenie i naruszył art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 dokonując wykładni wyjątku dotyczącego ochrony porady prawnej w odniesieniu do wielu żądanych dokumentów.

Ponadto Sekretariat Generalny Komisji popełnił oczywisty błąd w ocenie i naruszył art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 dokonując wykładni wyjątku dotyczącego ochrony postępowania sądowego w odniesieniu do jednego z żądanych dokumentów.

Wreszcie, Sekretariat Generalny Komisji popełnił oczywisty błąd w ocenie i naruszył art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 nie wskazując dokumentów, w których Służba Prawna przedstawia swą opinię na temat projektu dyrektywy Komisji 2009/2/WE i odmawiając dostępu do tych dokumentów.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, Dz.U. L 145, s. 43.

(²) Dyrektywa Komisji 2008/58/WE z dnia 21 sierpnia 2008 r. dostosowująca po raz trzydziesty do postępu technicznego dyrektywę Rady 67/548/EWG w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych, Dz.U. L 246, s. 1.

(³) Dyrektywa Komisji 2009/2/WE z dnia 15 stycznia 2009 r. po raz trzydziesty pierwszy dostosowująca do postępu technicznego dyrektywę Rady 67/548/EWG w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych, Dz.U. L 11, s. 6.

Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2010 r. — AISCAT przeciwko Komisji

(Sprawa T-182/10)

(2010/C 161/85)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Associazione Italiana delle Società Concessionarie per la costruzione e l'esercizio di Autostrade e Trafori stradali (AISCAT) (Rzym, Włochy) (przedstawiciel: M. Maresca, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 10 lutego 2010 r.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga ma na celu stwierdzenie nieważności decyzji zawartej w piśmie Komisji Europejskiej z dnia 10 lutego 2010 r., w którym została wykluczona ewentualność naruszenia art. 87 WE (obecnie art. 107 TFUE) przez Republikę Włoską polegającego na powierzeniu przez nią budowy odcinka autostrady (zwanego „Passante di Mestre”) i zarządzania nim bez postępowania przetargowego mieszanej spółce publiczno/prywatnej CAV S.p.A. (spółce akcyjnej utworzonej przez ANAS S.p.A. i region Veneto w równych udziałach) oraz na sfinansowaniu tej budowy poprzez podwyższenie opłat w punktach poboru opłat za przejazd autostradą istniejących na równoległym i konkurencyjnym odcinku autostrady.

Zdaniem skarżącej Republika Włoska naruszyła art. 87 WE (obecnie art. 107 TFUE) z dwóch powodów:

Po pierwsze, fakt, że Republika Włoska udzieliła koncesji na budowę i zarządzanie Passante di Mestre bezpośrednio CAV na podstawie art. 2 ust. 290 ustawy nr 244 z dnia 24 grudnia 2007 r., stanowi pomoc państwa, ponieważ z uwagi na brak przesłanek uzasadniających tzw. zamówienie *in-house* zamówienie zostało udzielone spółce mieszanej, której przysługuje nienależna przewaga nad konkurencją ze względu na jej cechy charakterystyczne przewidziane w statucie oraz związane z zarządzeniem. W CAV 50 % akcji posiada bowiem ANAS, która mimo że pełni rolę publiczno-prawną jako organ regulacyjny, prowadzi także działalność przedsiębiorstwa (budowa autostrad i zarządzanie nimi) na rynku, który ona sama reguluje, którego uregulowaniom ona sama podlega i w stosunku do którego ona sama jest organem udzielającym koncesji.

Po drugie, fakt, że Republika Włoska zaaprobowwała porozumienie zawarte między ANAS (w charakterze organu udzielającego koncesji) a CAV w sprawie finansowania Passante di Mestre poprzez podwyższenie opłat w punktach poboru opłat za przejazd autostradą istniejących na równoległym i konkurencyjnym odcinku autostrady, stanowi pomoc państwa na rzecz CAV.

Podwyżka opłat stanowiła bowiem instrument, który umożliwił skierowanie ruchu pojazdów silnikowych na nowo budowany odcinek (Passante di Mestre) i jednocześnie spowodował spadek ruchu na konkurencyjnym odcinku (zwanym „Tangenziale di Mestre”) stanowiącym przedmiot wspomnianej podwyżki. Przedmiotem pomocy nie jest zatem kwota wynikająca z podwyżki opłat sama w sobie, lecz korzyść konkurencyjna, jaką CAV z niej czerpie, oraz z drugiej strony strata, jaką poniosły z tego powodu spółki posiadające koncesje w stosunku do Tangenziale di Mestre.